

EGLUTÉ

1976 KOVAS

1976 KOVAS

TURINYS

- 3 DEBESĖLIAI, R. Jotvingytė
- 4 PAS BURTININKA, J. Švabaitė-Gylienė
- 10 VĖJO ŽINIOS, R. Jotvingytė
- 11 FIFUTĖ, R. Jotvingytė
- 19 PASLAPTINGOJI SKRYNIA, E. Valiuškytė
- 29 PUPUTIS JAUNIMO KONGRESE, Beatriz Bacevičiūtė ir Nilza Guzikauskaitė

eglutė

PIEŠINIAI

- D. Gelažiūtė-Kizlauskienė — viršelis ir vinjetė psl. 2
- A. Sruoginienė — 3
- N. Palubinskienė — 4, 5, 6, 7, 9
- Z. Sodeikienė — 10
- A. Sutkuvienė — 11, 12, 14, 15, 17, 18
- V. Rastonytė — 19, 20, 21, 22, 24, 26

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" tilpusių rašinių bei piešinių, kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

EGLUTĖ — "The Little Fir" — is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$7.00; single copy — \$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

DEBESĖLIAI

Ritonė Jotvingytė

**Oi, tie smagūs debesėliai,
Tie šilkiniai, tie ploni,
Skuba, lekia susivėlę,
Išsidraikę, balzgani.**

**Skuba, lekia debesėliai —
Dažo laumių juosteles,
Ten, kur šėlo pikti vėjai
Susipustę baiseles.**

**Oi, tie smagūs debesėliai,
Tie šilkiniai, tie ploni,
Išsidraikę, susivėlę,
Skuba, lekia balzgani.**

PAS BURTININKĄ

Juliya Švabaitė-Gylienė

Ištrauka iš knygos vaikams: **GABRIUKO UŽRAŠAI**

Knygos kaina — \$3.00. Galima gauti **DRAUGO** spaustuvėje, Chicago, Ill.

Prieš atvykdami į Ameriką, Juozas Gabrys su sesute ir tėvais gyveno Australijoje. Čia aprašytas vienas jo nuotykis Wellingtono pajūryje, kur kartą buvo nuvykęs į svečius.

Tos dvi savaitės Wellingtone prabėgo kaip viena diena.

Ponia Saulaitienė mane mylėjo ir rūpinosi kaip savo tikru sūnum. Storulė, greita, linksmą, ji su Kęstučiu ir Alvydu žaidžia kaip maža mergitė. Šoka, gauda vienas kitą po kambarius, net imtynių eina. O jiems to ir tereikia — išnaudoja tą savo mamą ir gauna, ko tik užsigeidžia.

Svečiuose ji visus išjudina, susipykusius sutaiko, o labai rimtiems ir griežtai nusiteikusiems ji sako:

— Ko tokie susiraukė? Juokitės, ilgiau gyvensit!

Ji mane lepina ir privaišina tiek, kad vos galiu atsikelti nuo stalo. Kęstutį su Alvydu ji išpėja, kad neišsigalvotų kokių negerų juokų ir neįtrauktų manęs bėdon.

Aš beveik išmokau plaukti plaštakėmis ir krauliu, (nežiūrint į tai, kad vieną kartą vos nepaskendau — Kęstutis ištraukė žiopčiojantį kaip žuvį. . .) O plaukti krūtine ir ant nugaros plūduriuojant — vieni juokai!

Mes visi bandome plaukti giliai į jūrą, už rykliams pastatytą tinklą, nebijodami, kad jie mus gali greit praryti.

Kai tik išgirstame sireną, tuoj skubame plaukti krantan — rykliai artinasi! Jie plaukia grupėmis. Prieš dvi savaites ryklis prarijo visą gyvą žmogų, kuris, nepaisydamas sirenų, plaukiojo atviroy jūroj. Visų besimaudančių akivaizdoje tas vargšas žmogelis pateko rykliui į nasrus.

Po trijų dienų tą ryklį pagavo. Laikraščiuose matėm to baisaus didelio bangžuvio nuotrauką. Šalia jo stovį žmonės atrodė tik maži žmogiukai.

Tarp aukštų nudžiūvusių žolių, po akmenimis, mes pagavome nuodingą driežą — guana, kurio įkastas žmogus greit miršta.

O kiek išbaidėm ir užmušėm nuodingų gyvačių, išlindusių iš po uolų ar raudonų sudžiūvusios žemės grumstų!

Vieną kartą man į rankas iš medžio nukrito apsimiegojęs koala. Tai toks gyvulėlis, kurio niekur kitur pasauly nėra. Jis dieną miega, o vakare gyvena. Juos mažiukus motina taip pat nešioja savo sterblėje, kaip ir kengūriukus. Vėliau jie sau sėdi ant motinos nugaros, išdykaudami iki kokių pusės metų.

Vieną dieną Kęstučio ir Alvydo tėveliai su ponu Rimkum išvažiavo Melburnan. Mes visi trys šokinėjom iš džiaugsmo, kaip maži ėriukai. Dabar turėsime daug daugiau laisvės!

Svarstėm, ką čia naujo išsigalvojus.

— Dabar geriausia proga pamatyti pono Burtininko gyvates, — pasiūlė Kęstutis.

Kaip tarėm, taip ir padarėm.

Vidudienį taip karšta, kad nė gyvos dvasios gatvėse! Ir taip tylu, kad beveik girdėti, kaip lūžta nuo sausros net ir mažiausia žolytė. Mes išsėlinam iš namų, kaip koki vagiškai.

Štai ir pono Rimkaus namelis, paskendęs sodelyje, kuriame auga įvairių spalvų krūmai, kaktusai, agavos, alijošiai, vynuogės, figos, palmės.

Namelis dviejų kambarių. Priekyje daugybė vazonėlių su gėlėmis ir kitokiais nematytais augalais. Šimtai stiklinių indelių, išrikiuotų lentynėlėse su kažkokiam skysty plūduriuojančiom didelėm negyvom skruzdėlėm, driežiais, vabzdžiais, pelytėm ir mažom gyvačiukėm.

Džiovintų gėlių ir įvairių žolių pluoštai kabo palubėje tarp kažkokiom sėklom prigrūstų kietai užrištų maišiukų.

Prie didžiojo lango — paletė su dažais ir pradėtas beždžionės portretas. Ponas Rimkus dailininkas!

Visur švaru, kvepia cinamonais ir aitriais eukaliptais. Pasienvyje kelios pilnos knygų lentynos.

Staiga išgirstam šnypštimą.

Kampe prie židinio stovi didelė stiklinė skylėtu dangčiu dėžė. Joje tarp samanų raitosi viena per kitą šliauždamos keturios gyvatės. Ilgos, plonos, šviesiai rudos, su baltais ir tamsiai rudais taškučiais, šonuose juodai brūkšniuotos.

— Common brown snake! — sušnibžda Alvydas. — Jos labai labai agresyvios. Žiūrėkit, kaip plačiai išsižioję!

Tai šitų gyvačių syvais ponas Rimkus išgydė pono Siaurusaičio akis!

— Paleiskim gyvates! — prikišęs pagalį prie stiklinio indo ir jas erzindamas gundo Kęstutis.

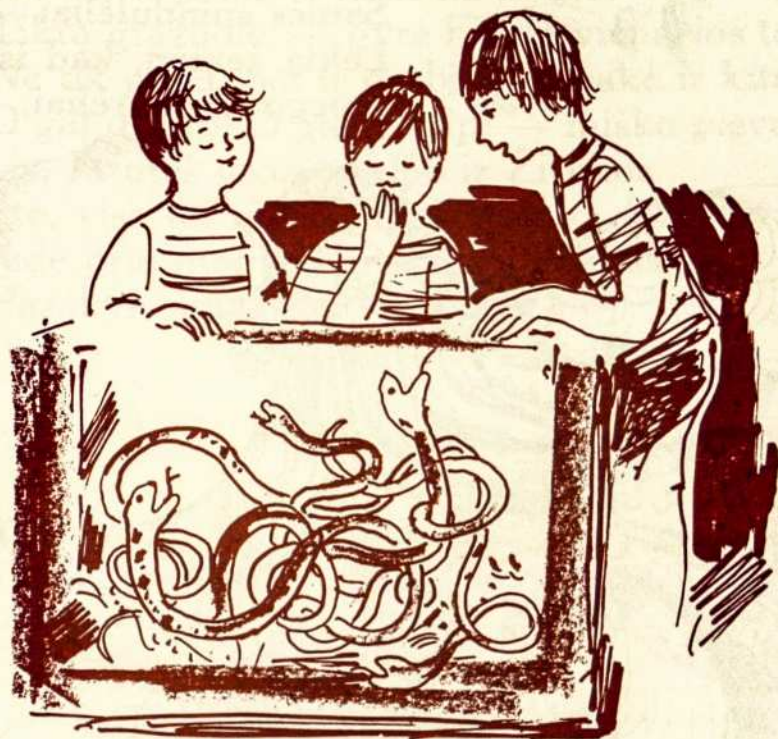
— O kam reikia? — staiga pasipriešina Alvydas. — Nori bėdos? Žinok, kad šitos gyvatės yra vienos iš pikčiausių. Pajutę pavojų, tuoj puola... Čia ne pajūris, kur daug vietos ir gali su pagaliu lengvai švaistytis. Be to, ponas Rimkus mums nieko blogo nepadarė. O jei su gyvačių pagalba jis išgydo žmonių akis, tegu sau gydo.

— Kad čia nieko burtininkiško nėra... — gerai viską iššniukštinėjęs, nusivylusiu balsu tariu.

Tikrai, kur ugnis po kunkuliuojančiu raganišku katiu, kuriame verda žmogaus kaulai? Kur velnio juoda skraistė ir ožio kojos, ragai?

Ir mes staiga imam juoktis.

Paerzinę šnypščiančias ir gerokai įnirtusias gyvates,
atsargiai uždare duris ir padėję raktą toj pačioj vietoj,
nuleidę galvas kiūtinam namo.

— Koks jis burtininkas, koks jis mums burtininkas?
— skamba man ausyse mamos žodžiai. — Medumi, žole-
lēm, svogūnais jus gydo, tai burtininkas! O tą mažytį
auskarą ausy tegu jis sau nešioja. Gal buvo kada Indijoj.
Gal Naujoj Gvinėjoj. Ten visi vietiniai gyventojai nešioja
auskarus ne tik ausyse, bet ir pervertose lūpose, nosyse.
Gal jisai buvo kartą taip išimylėjęs, kad pažadėjo savo
mylimosios auskaro niekados nepamesti. Tai kodėl ant
pono Rimkaus pykti? Ar kas nors matėt jį skrendantį
ant šluotos arba vidurnakty šokantį raganų šoki? Net ir
daktaras Kamantas iš jo nesijuokia ir pritaria jo sveika-
tos patarimams. . .

VĖJO ŽINIOS

Ritonė Jotvingytė

**Pusto vėjas gerą žinią:
Saulės spindulėliai
Lekia žemėn, kad ištirptų
Sniego kauburėliai.**

**Supa vėjas ilgą vielą,
Vielą ir kregždutę,
Ir skardena, kad regėjo
Girioje žibutę.**

**Dulka vėjas prie pat žemės
Ir plonai dainuoja:
Atidunda debesėliai,
Žaibas atžaubuoja.**

FIFUTĖ

Ritonė Jotvingytė

Fifutė buvo jauna ir linksma žirafa.

— Tikra gražuolė, — gyrė Fifutę viena jos teta.

— Ne tik graži, bet ir darbšti, — sakė ir kita.

— O gal ir taip! O gal ir taip! — miško pievutėje dūkiodamas, Fifutės grožį skelbė ir Žirukas.

Fifutė, visa tai girdėdama, nerimo. Vieną vakarą, ji prisiglaudė prie motinos žirafos ir paklausė:

— Pasakyk man, kas yra gražu?

Motina žirafa palaižė Fifutės kaklą, pagyrė už tai, kad klausia ir tarė:

— Gerai, Fifute, pasakysiu. Klausyk.

Fifutė pastatė ausis.

— Gražu, kai saulutė į dieną aušroja,
gražu, kai upeliai migloja atvėsę,
gražu, kai žibuoliai, iš pievos į pievą
žaibuoja, kol žvaigždės užmiega išblėsę. . .

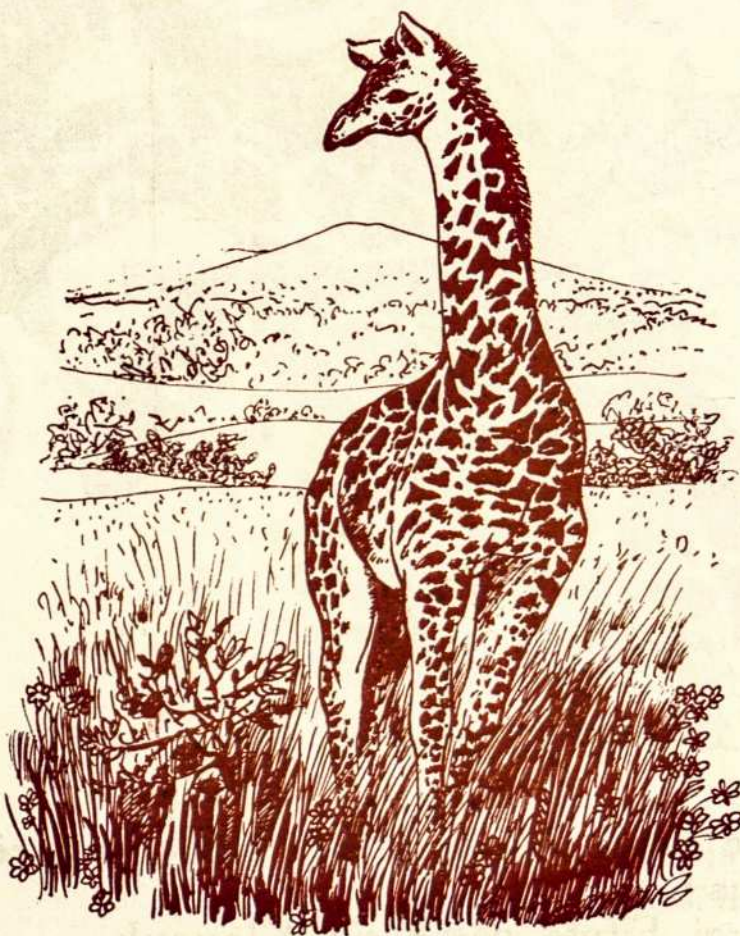
Ar supratai?

Fifutė nesuprato.

— Visi sako, kad aš graži, o aš nei saulė, nei migla,
nei žibuolis, — kratė galvą Fifutė.

Vieną dieną, kai Fifutė žvelgė ten, kur miškai atrodė
ne žali, o mėlyni, nugirdo, kai viena jos teta sakė, kad
kiekviena žirafa, kuri yra be ragų, yra kvaila. Nugirdo
ir tai, kai kita pritarė:

— O gal ir taip! O gal ir taip!

Fifutė neiškentė ir pasiguodė Žirukui:

— Tik tu matyk! Tik tu matyk! Aš be ragų! Aš kvaila! Supranti? Kvaila!

— Būta ko nusiminti! Dar prisibūsi ir su ragais, — ramino draugę Žirukas.

Bet, kur tau! Fifutė nenurimo.

— Jei ragučius turėčiau, žinočiau, kas paskelbė, kad liūtas yra visų žvėrių karalius, — labai, labai susijaudinusi kalbėjo Fifutė.

— Nesvarbu, kas paskelbė. Svarbu, kad liūtas tikrai yra žvėrių karalius, ir kad jo reikia bijoti, — aiškino Fifutei Žirukas.

Nors Fifutė sakė, kad nori žinoti viską, bet klausyti neklausė nieko — net nė Žiruko.

— Koks jis man karalius? Tik matykite! Pilvas prie pat žemės, o dantys ne tik geltoni, bet dar ir reti. Ar ne tiesa, kad Žirukas būtų daug šaunesnis karalius? Ar ne tiesa? Tik matykite, koks ilgas ir kaip gražiai margas jo kaklas! Tokio neturi niekas! Niekas, niekas, niekas!

— Taip, Fifute, taip. Bet, matai, Žirukas yra tik Žirukas, o liūtas yra karalius ir niekas čia nieko negali pakeisti, — net užsimerkusi, aiškino Fifutei viena teta.

Tetos keistas įprotis, bekalbant užsimerkti, Fifutei buvo labai nemalonus.

— Taip yra dėl to, kad aš be ragų, — visa širdimi kentėdama, galvojo Fifutė.

Vieną rytą, kai Fifutė pabudo ir pamatė būrį į ją spoksančių gazelių (kurios ateidavo pavydėti jai ilgų blakstienų), Fifutė pasipurtė ir pasakiusi:

— Čia man jau gana visko, — išėjo ieškoti ragų.

Beeidama sutiko daug paukščių, gyvulių ir vabalų, bet, kame galima gauti ragus, kurie teiktų žirafai išmintį, nė vienas nežinojo.

Miškais ir pievomis bekeliaujant, pasitaikė ir nuotykių.

Labai baisus dalykas įvyko tuomet, kai ją, medaus korį belaižančią, užklupo ir sugėlė bitės. Nukentėjo ne tik kaklas ir nosis, bet ir liežuvis, kuris bematant sutino ir kurio pasidarė pilna Fifutės burna.

Ragų ir išminties Fifutei beieškant, atėjo ir tas laikas, kai medžiai ir krūmai pasipuošė naujais pumpurais.

Sykiu su pasikeitusia gamta, pasikeitė ir Fifutė. Jos kaklas pasidarė daug ilgesnis ir dar margsnis, o karčiai patamsėjo ir buvo tankūs, kaip šepetys.

— Mano nagai, turbūt ir už titnagą kietesni, o kailiukas blizga beveik taip pat, kaip Žiruko, — džiaugėsi Fifutė. — Tik . . . kur gi ragučiai?

Vieną sykį, kai vėjas pusnodamas dulkes, suposi visų medžių šakose, Fifutė pastebėjo, kad vieno medžio šakos beveik nejudėjo, tik lapai drebėjo ir drebėjo ir drebėjo.

— Ar tu sergi? — paklausė tą medį Fifutė.

— Ne. Kodėl klausi?

— Dėl to, kad aš dar niekuomet nemačiau, kad kas drebėtų taip, kaip tavo lapai dreba.

— Ooo... Aš, matai, bijau.

— Ko?

— Vėjo.

— Kaip tu vadiniesi ir kas yra vėjas, kurio tu bijai?

— Mano vardas drebulė, o vėjas yra pagyrų puodas. Laimingi yra tie, kurie su juo nesusitinka, nes tokio melagio klausytis yra tikra nuodėmė. Jei nori, aš tau papasakosiu ir kodėl.

— Pasakok.

Drebulė buvo plepi.

— Vieną sykį, nei kviestas, nei ką, atlėkė pas mus vėjas ir tuoj įsikraustė į visus medžius. Piktas ir žiaurus jis šėlo ir šėlo... Buvo labai baisu. Aš tuomet drebėjau dar labiau, nei dabar. Vėjas nudraskė ir suplėšė ne tik mano, bet ir kitų medžių lapus. Skaudėjo mums. Tą dieną jis buvo toks stiprus ir toks žiaurus, kad net liūto balsą čia atpūtė. Prisimenu gerai, kaip visi žvėrys ir žvėriukai

slėpėsi kur tik galėjo. Tik ožys, tarytum į žemes įaugęs, net nepajudėjo! Net ir tuomet, kai vėjas ėmė sukinėtis apie jo ragus, ožys nepajudėjo, o tik suriko:

— Ko daužais, mēēē...?

— Tai, ką? Nepatinka tau mano jėga? — tyčiojosi vėjas.

— Apie tavo jėgą, — mēēē, — aš dar nieko negirdėjau.

— Aš malūną suku, — tiesiai į ožio ausį sucypė vėjas.

— Tai nesuk!

— Jei nesuksiu, nemals.

— Tegul nemala! — mekeno ožys.

— Jei nemals miltų, vaikai negaus blynų, — gyrėsi vėjas. — Ir dar: aš lapus nuo takų nušluoju.

— Vėjo daina be pabaigos, — visą laiką drebedama, pasakojo Fifutei drebulė.

— O, kaip gi ožys? Ką jis į tai?

— Ar tik ne tu tų lapų ir pribarstai? — ragus prieš vėją atstatęs, baisiu balsu subliovė ožys.

— Tu nieko neišmanai! Tu kvailas ir užsispyręs! — dulkes į akis pūsdamas, erzino ožį vėjas.

— Ožys tuomet labai išsižeidė, — pasakojo Fifutei drebulė. — Tik paklausk, kas pasidarė...

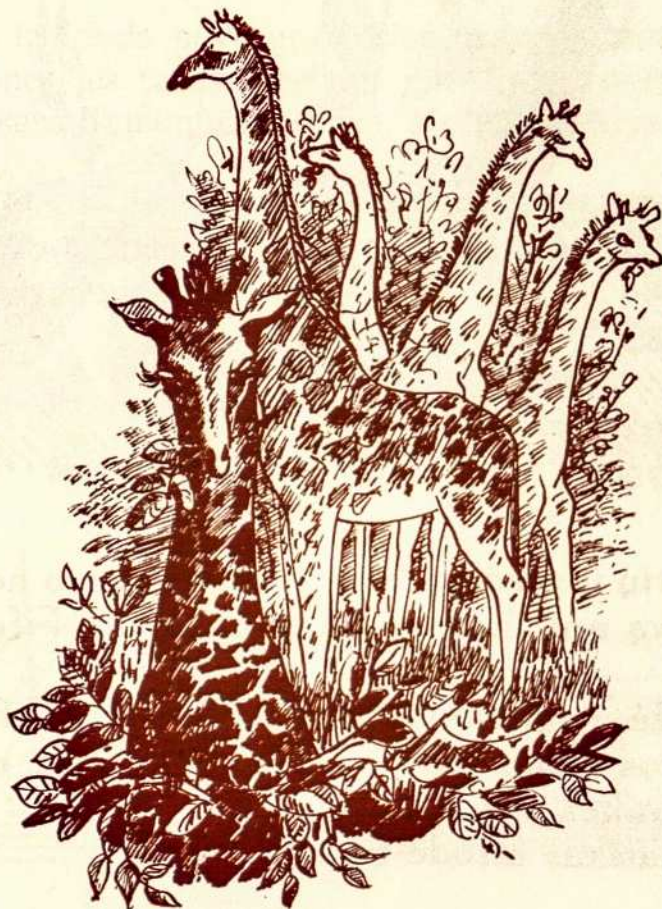
— O-o-o, je!? Tai tu toks? Tu mane su asilu sulyginai, mēēē... Aš tau nedovanosiu!

— Nedovanosi!? — visokiais balsais ėmė cypiti vėjas ir, palindęs po ožio pilvu, pūstelėjo.

— Ožys neatlaikė ir parkrito, bet tuojuo atsikėlė, išbėgė ir skėlė vėjui — tiesiai į užpakalį, — baigė pasakoti drebulė.

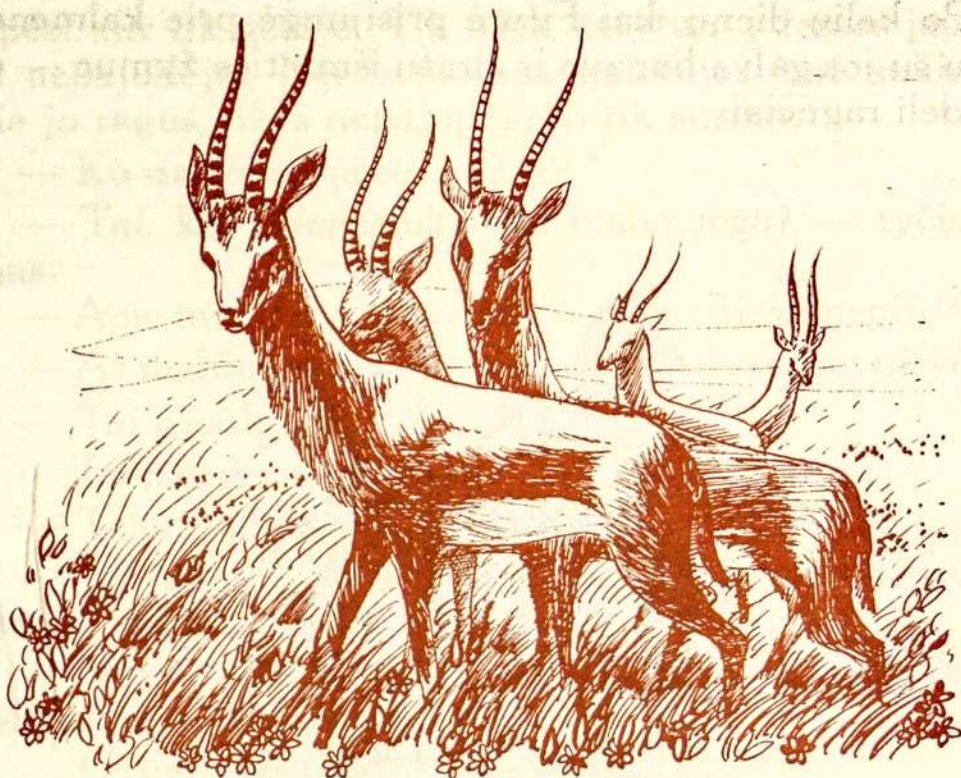
Nuo drebulės pasakų, Fifutei galvą skaudėjo tris dienas, o ketvirtą, kai tik pajuto, kad nuo visokios išminties jai ne tik kakta, bet net ir pakaušis braška, pasuko savosios kaimenės link.

Po kelių dienų, kai Fifutė prisijungė prie kaimenės, sykiu su jos galva lingavo ir žirafų išminties žymuo — du nedideli ragučiai.

Fifutė jautėsi laiminga, tik gaila, kad ta jos laimė buvo labai trumpa.

Vienos medžioklės metu, Fifutė pakliuvo į žmonių rankas. Ją pardavė į didmiesčio žvėryną. Kai aš nuėjau tenai jos aplankyti, buvo labai graudu.

Žalių girių ir plačių pievų gražuolė, buvo nepaprastai liūdna. Galvą ant medžio šakos padėjusi, Fifutė žvelgė į tolį. . .

— Vargšė, — pasakiau atsisveikindama Fifutei.

Po keletos dienų gavau jos laišką. Fifutė rašė: “Dėkui, kad atlankei. Ateik dažniau”.

Fifutės laiškas atrodė taip:

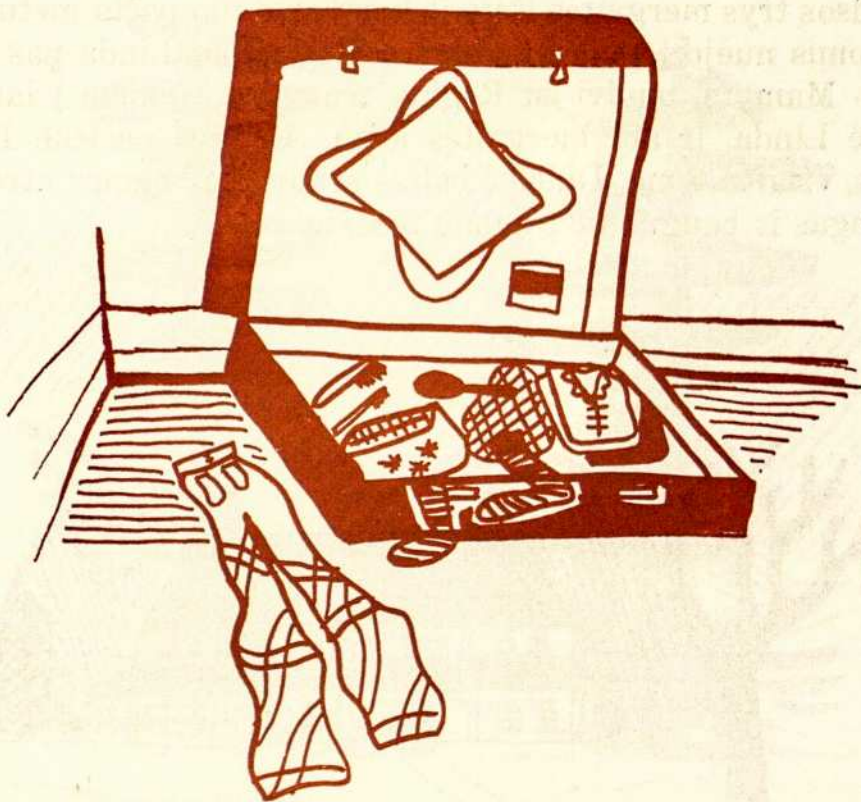
PASLAPTINGOJI SKRYNIA

Elena Valiuškytė

— Oi, Regina! Kaip galėjai pamiršti knygą? — aimanavo Linda. — Juk žinai, kaip mėgstu tą rašytoją... Dabar turėsiu laukti visą savaitę, kol tavo tėvai grįš. Nežinau, ar išlauksiu taip ilgai.

Regina ir Linda buvo geriausios draugės. Regina nakvojo pas Lindą, nes jos tėvai išvažiavo į Kanadą aplankyti Reginos vyresnės sesers Ramunės su šeima. Mergaitės buvo Lindos kambariulyje.

— Žinai ką, — staiga nušvito Regina, — gal mama įdėjo mūsų namų raktą į mano lagaminą. Paieškokim! — Bet, išvertusi visus rūbus, lagamine raktą nerado.

— Nemaniau, kad rasi, — nusiminė Linda. — Man šią savaitę vis taip nesiseka... — Truputį pagalvojus, vėl prašneko draugei: — Tai ką norėsi rytoj veikti? Gal mano mama nuveš mudvi į paplūdimį... Sako, kad rytoj bus labai karšta.

Tuo metu Linos devynmetė sesuo Jolita įėjo į kambarį.

— Ar norėsit žiūrėti filmą vakare? Televizijoje rodys apie kažkokį žmogų, kuris paslėpė raktą savo garaže ir...

— Raktas garaže! — sušuko Regina. — Linda, ką tik prisiminiau, kad mano tėtis padeda atsarginį namų raktą garaže, dėžutėje. Esu tikra, kad raktas dabar ten bus!

— Gerai, einam! — nuo lovos pašoko pralinksmedžiusi Linda. — Dar nevisai sutemo, o tavo namai netoli...

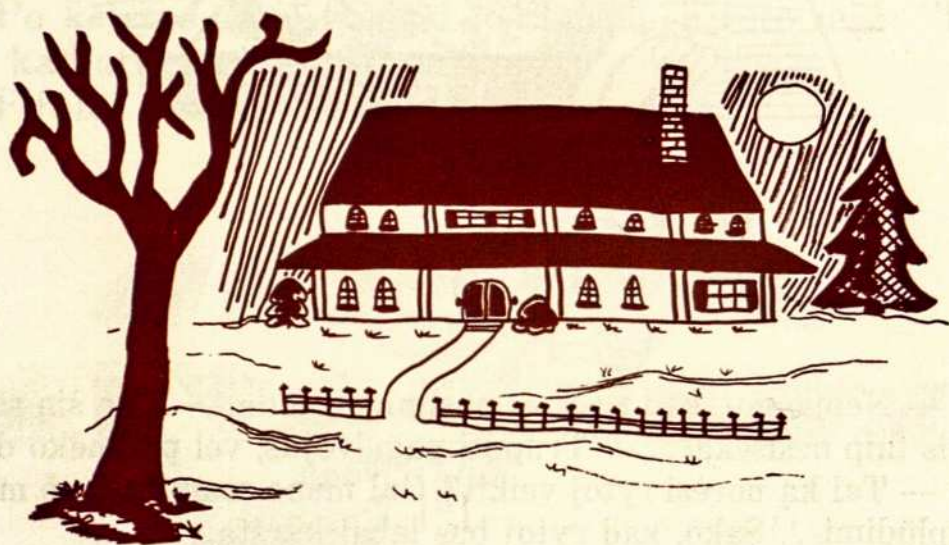
— Jau vėlu! Mama jums neleis dabar eiti, — įsikišo Jolita.

— Ji nežinos, kur einam, nes tu jai nieko nesakysi, — pagrasino sesutei Linda. — O jei išplepėsi, tai ir aš pasakysiu, kas sudaužė mamos mėgiamiausią vazą...

— Mergaitės, nesipeškit! — pasigirdo mamos balsas iš saliono. — Jolita, palik Lindą su Regina ramybėje. Kai tu pasikvieti savo draugę, Linda jums netrukdo...

Visos trys mergaitės išėjo iš kambario tuo pačiu metu. Jolita nenoromis nuėjo į savo kambarį, o Regina su Linda pas mamą.

— Mamyte, mudvi su Regina trumpam išeinam į lauką, — pasakė Linda, ir abi mergaitės išėjo. Kol jos pasiekė Reginos namus, visai sutemo. Didelis, baltas senoviškas namas atrodė paslaptingas ir baugus tarp juodų medžių.

— Greit bėkim į garažą, man darosi baisu, — sušnabždėjo Linda.

Įėjusios į garažą, mergaitės dar labiau nusigando. Garaže visi daiktai buvo išvartyti. Lentynos, kurias Reginos tėvelis buvo sau įtaisęs, gulėjo sulaužytos. Jo vinių bonkutės — sudaužytos. O garažo viduryje buvo matyti duobė, iš kurios kyšojo kopėčios. Iš duobės sklido žmonių balsai.

— Regina, slėpkinės — sušnabždėjo Linda ir patraukė draugę už sukrautų statinių. Bet Regina pasileido bėgti. Linda, nenorėdama likti viena, nusekė ją. Bebėgdama Regina užkliudė medinę dėžę prie garažo durų. Dėžė virto su dideliu triukšmu. Mergaitės vos spėjo lauke pasislėpti už didelės pušies, kai du vyrai išbėgo iš garažo.

Vyrai susirūpinę dairėsi aplinkui. Vienas buvo storas jaunuolis, o kitas — senas, aukštas ir labai sudžiūvęs. Ilgai nelaukę, vyrai nubėgo keliu ir tuojuo pasigirdo mašinos motoro urzgimas.

— Išvažiavo, — atsiduso Regina.

— Eikim pažiūrėti, kas toje duobėje, — pasiūlė Linda.
— Bijau, — pasipurtė Regina.
— Nebūk kvailiukė, juk girdėjai, kad išvažiavo, — drąsino draugė Linda. Regina ją nusekė į garažą. Abi nulipo kopėčiomis į duobę.
— Kiek paveikslų! — sušuko Regina. — Tie vyrai tikriausiai vagys!
— Bet kodėl paveikslai sunešti į jūsų garažą? — nustebo Linda.

— Nežinau, bet žiūrėk — ten stovi vienas iš mūsų paveikslų. Bent labai panašus... Toks buvo tėvelio bibliotekoje...
— Einam patikrinti, ar jūsų paveikslas nukabintas, — tuoj sugalvojo Linda.
Išlipusios iš duobės, mergaitės rado atsarginį raktą dėžutėje ir įėjo į Reginos namus. Regina greit užžiebė šviesas ir nubėgo į tėvo biblioteką.
— Linda, ateik! Ten nebuvo mūsų paveikslas. Mūsų, va, kabo.
— Tai gerai, — atsiduso Linda. — Bet dabar jau einam pas mus. Mama rūpinsis.

Grižusios, mergaitės papasakojo Lindos tėvams, ką buvo mačiusios ir ką girdėjusios. Lindos tėvas pašaukė policiją, ir visi nuvažiavo į Reginos namus. Trys detektyvai nuėjo garažo tikrinti, o du policininkai apklausinėjo Lindą su Regina.

— Paveikslus vešim į policijos stotį, — pasakė vienas iš policininkų, tur būt pats vyriausias. — Dar kol kas žinių turim nedaug. Reikės viską gerai ištirti. Pereitą savaitę viena turtinga senutė pranešė, jog jai dingo vienas brangus paveikslas. Po kelių dienų paveikslas vėl atsirado... Gal ta istorija turi ką nors bendro su šio vakaro įvykiais.

Kai visi pagaliau išsiskirstė, buvo jau labai vėlu. Mergaitės buvo pavargusios ir greit užmigo. Ryte pabudus, Linda atsiminė, kad per visus nuotykius užmiršo knygą pasiimti.

— Regina, tuoj po pusryčių einam pas tave. Juk knygos man nepadavei! — kalbėjo Linda dar apsimiegojusiai draugei.

— Gerai, galim eiti. Bet jeigu tie du grįš, ir tu galvą paguldysi dėl knygos, nekaltink manęs, — juokėsi Regina.

Pavalgiusios, mergaitės išėjo. Nutarė eiti per miškelį, nes taip arčiau. Miške Regina rado dažų tūbelę. "Tikriausiai tapytojas pametė," pagalvojo ir įsidėjo į kišenę. Linda pamestų dažų nematė. Jiėjo pirma, skubėdama, nes norėjo greičiau savo mėgiamą knygą gauti. Kai Regina išėjo iš miško, Linda jos jau laukė garaže.

— Regina, kur vakar padėjai raktą? Ieškojau dėžutėje, bet nėra.

— Oi! — nustebo Regina, pasižiūrėjusi į tuščią dėžutę. — Čia keisti dalykai darosi. Vakar — paveikslai duobėj, o šiandien rakto nėra!

— Šaukim policiją, — nusprendė Linda. Mergaitės grįžo į Lindos namus ir paskambino policijai. Tada Lindos mama jas ir sesutę Jolitą su drauge Viktute nuvežė atgal į Reginos namus. Ten policijos mašina jau jų laukė.

Regina pradėjo aiškinti apie namų rakto dingimą. Tuo metu Linda priėjo prie namo ir žvilgterėjo pro langę.

— Regina! Jūsų saliono baldai dingę! Vagys baldus išnešė!

Abu policininkai išsoko iš mašinos ir pribėgo prie lango. Tada jie įsiveržė į vidų. Regina įėjo paskui juos, išsigandusi ir susijaudinusi.

— Oi, kas dabar bus! Tie baldai labai brangūs. Jie priklausė mano senelio tėvui. Jis pirmas iš mūsų šeimos atplaukė į Ameriką ir pats tuos baldus pasidirbo.

— Nebijok, mergaite, — ramino ją policininkas, — mes surasim ir baldus ir vagis. Tada jis pasakė jaunesniam policininkui: — Jurgi, aš grįžtu į būstinę, o tu čia lik ir saugok namus.

Tai dienai nuotykių užteko. Kitą rytą Jolita su Viktute kuždėjosi ir šnibždėjosi prie pusryčių stalo. Pagaliau, Jolita iškilmingai pasakė:

— Šiandien mudvi su Viktute būsim detektyvės. Mes saugosim Reginos namus.

— Ar nenorėtumėt verčiau abi į paplūdimį važiuot pasimaudyti, — pasiūlė mama.

— Man rodos, kad policininko apsauga gana gera, — nusišypsojo Regina.

— Ne, mes jau nutarėm. Kaip nutarėm, taip ir darysim, — pasakė Jolita.

— Tik nesimaiškykit policininkui po kojom ir grįžkit antrą valandą pietų, — perspėjo mama.

Reginą su Linda mama nuvežė maudytis. Oras buvo toks gražus ir maudytis taip smagu, kad jos grįžo tik trečią valandą.

— Tikiuos, kad Viktorė su Jolita nebus perdaug išalkusios... Tuoj darysim pietus, — tarė mama. — Laikas taip greit prabėgo, kad nė nepastebėjom.

Bet namuose nei Jolitos, nei Viktorės nematė.

— Kur jos dingo? — pyktelėjo Linda. — Mes norim valgyt, o tos dvi kur nors slapstosi!

— Gal jos pas Viktorę pietauja? — pasakė Regina.

— Gera mintis, paskambinsiu, — nudžiugo Linda. Paskambino, pakalbėjo ir, padėjusi ragelį, nusišypsojo. — Jos abi pas Viktorę ir ten nakvos. Puiku! Mažiau mums trukdys.

Popietis ir vakaras praėjo ramiai. Visos — mergaitės ir mama — jau rengėsi eiti gulti, kai suskambėjo telefonas. Lindos mama atsakė. Pakalbėjusi atėjo pas Lindą ir Reginą.

— Mergaitės, man rūpi tos mažosios. Viktorės mama ką tik skambino, klausė ar jos pas mus. Sakė dar, kad jos žadėjo žaisti detektyvėmis prie Reginos namų, kai sutems...

— Jau dešimta valanda, — nusigando Regina, — ir dar jų nėra. Gal geriau skambinkim policijai.

— Tikrai, mama, skambinkim, — pritarė Linda. — Jau tamsu, mes vienos jų nerasim.

Už dešimties minučių Linda, Regina, mama ir du policininkai jau buvo prie Reginos namų. Jolitos su Viktorė nerado, bet rado po krūmu gulintį policininką Jurgį. Jis buvo sužeistas, bet galėjo kalbėti. Pasakojo, kad neseniai kalbėjosi su mergytėm. Jos jam atnešė sumuštinį vakarienei.

— Tada, — sakė policininkas Jurgis, — jos atsisveikino ir nuėjo į mišką. Tikriausiai namo, pagalvojau. O po to jau nieko nebeatsimenu — tai yra, tik tiek, kad kažkoks storulis mane iš užpakalio puolė, ir tik žvaigždės akyse pasirodė...

Policininkai Jurgį pasodino į policijos mašiną, o patys landžiojo po krūmus su batareikomis, ieškodami mergaičių.

— Linda, eikim pažiūrėti į duobę garaže, gal jos ten, — pasiūlė Regina.

— Gerai, — sutiko Linda. Nusileidusios į duobę, mergaitės atrado naują dalyką.

— Regina, žiūrėk! Čia prasideda tunelis.

Regina turėjo mažą baterėjinę lemputę kišenėje. Mergaitės ją užsižiebė ir įlindo į tunelį.

— Klausyk, girdžiu kažkokį garsą, — stabtelėjo Linda.

— Žiūrėk! — šūktelėjo Regina. — Štai Jolita, Viktutė. Vargšėlės — surištos!

Regina su Linda atrišo išsigandusias mergytes. Šalia jų stovėjo didelė, senoviška kraitinė skrynia.

— Kas čia? — susidomėjo Linda. Visos priėjo, bet skrynios atidaryti negalėjo. Išėjusios iš tunelio, visos nubėgo pas mamą. Mama paklydėles stipriai apkabino ir apsidžiaugė, kad gyvos ir sveikos. Jolita papasakojo, kaip keturi vyrai jas užpuolė miške, surišo ir paliko tunelyje.

— Vienas jų buvo aukštas ir labai sudžiūvęs, — sakė Viktutė. — O kitą mačiau jauną ir storą. Dar du buvo vidutinio ūgio...

Linda su Regina pasižiūrėjo viena į kitą. Bet nebuvo laiko daug kalbėti. Jos dar norėjo policininkam parodyti skrynią tunelyje.

Kai policininkai skrynią atidarė, Regina labai nustebo. Joje buvo senoviški vyriški ir moteriški lietuvių tautiniai rūbai.

— Tai mano senelių tėvų rūbai! — šūsuko Regina. — Mano tėvelis pasakojo, kad jie kur tai paslėpti, bet mes niekad jų neradome.

— Apie skrynią reikės pranešti ne tik tavo tėveliams, bet ir muziejaus senienų žinovams, — pasakė policininkas. — Bet dabar jau bus gana. Visi skirstysimės. Tamsoj vis vien nieko daugiau nerasim.

Sekantį rytą Reginos tėvai grįžo iš Kanados. Kartu su jais atvažiavo ir Reginos sesuo Ramunė su vyru ir jų vienerių metų dvynukais — Irute ir Dariuku. Linda su Regina visiems papasakojo apie pereitos savaitės nuotykius.

Po pietų policija atvyko pranešti, kad vagys sugauti ir baldai rasti. Vagys prisipažino, kad vogė turtingųjų paveikslus, kuriuos sudžiūvėlis paskui nukopijuodavo. Kopijas grąžindavo į savo vietas, o originalus ruošėsi parduoti. Vagys buvo pastebėję, kad Reginos tėtis laiko namų raktą garaže, dėžutėje. Jie raktą surado, įėjo į namus ir nukabino paveikslą bibliotekoje. Po kelių dienų toj pačioj vietoj pakabino kopiją.

— Bet jiems paveikslo neužteko. Kai pamatė brangius baldus, nutarė ir tuos pavogti, bet taip skubėjo, kad rakto nesugrąžino į vietą. Todėl mes jo neradom! — staiga susigaudė Linda.

— Teisingai, — patvirtino policininkas. — Įdomu yra ir tai, kaip jie atrado duobę garaže. Mat, tas storulis vaikštinėdamas užkliuvo už supuvusių lentų ir įgriuvo į duobę. Ten sugalvojo paslėpti pavogtus paveikslus.

— Būtų galėję ir tunelyje paslėpti, — tarė Regina.

— Jie tunelį atrado tik vakar, — paaiškino policininkas. — Tikriausiai ten būtų įsirengę dar geresnę slėptuvę, bet Jolita ir Viktutė sutrukdė jų planus.

Kai viskas paaiškėjo, visiems pasidarė daug lengviau ir linksmiau. Nutarė eiti skrynios apžiūrėti. Reginos tėvui ypač buvo įdomu. Atidarę skrynią, tarp rūbų dar atrado seną, seną knyga-dienoraštį.

— Atrodo, — pasakė Reginos tėtis, — skaitydamas dienoraštį, — kad čia rašyta mano senelio. Atvykęs į Ameriką iš Lietuvos,

jis ilgai ieškojo namo, kur apsigyventi. Pagaliau nusipirko šiuos, nes buvo įdomūs, senoviški ir dar su tuneliu. Žmonės, iš kurių namą pirko, tą tunelį iškasė kareiviams slėpti.

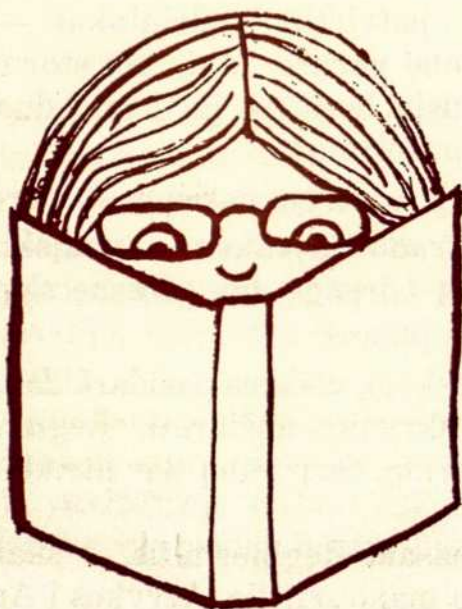
— Tai jis sudėjo savo vestuvinius drabužius ir dienoraščius į skrynią ir paslėpė tunelyje! — atspėjo Regina.

— Taip ir bus, dukrele, — pritarė jai tėvas. — Dabar ir aš pats prisimenu, kad kai mažas buvau, tam tunely paklydau. Tėvai labai išsigando, kol pagaliau mane atrado. Tada tėvas užkalė tunelį lentomis.

Kai visi pasakojimai ir aiškinimai pasibaigė, Linda dar turėjo vieną klausimą.

— Regina, gal tu paskolintum man knygą? Ar prisimeni, kad dėl jos visi tie nuotyčiai ir prasidėjo...

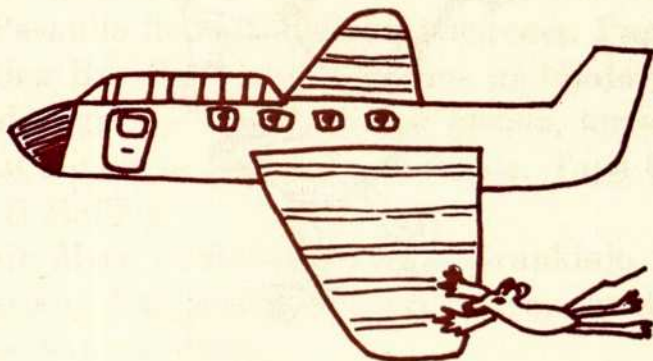

PUPUTIS JAUNIMO KONGRESE

parašė Beatriz Bacevičiūtė ir Nilza Guzikauskaitė, 15 m.

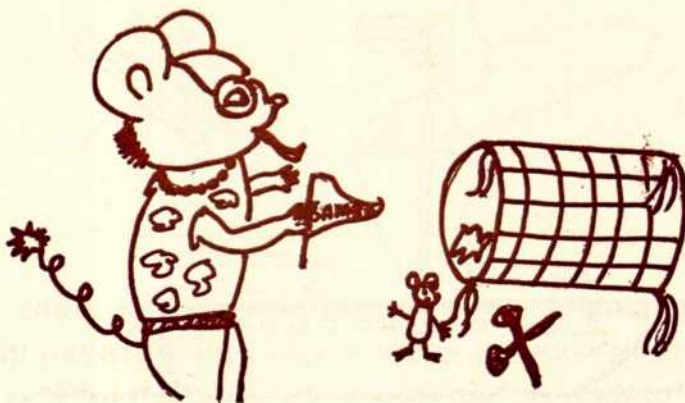
piešė Rikardas Bendoraitis ir Andrius Valavičius, 12 m.

Puputis sugalvojo pašnipinėti Jaunimo Kongrese. Jis užsikabino ant lėktuvo sparno, ir taip atvyko į Pietų Ameriką. Mat, jis neturėjo pinigų bilietui.

Kongresas prasidėjo Argentinoje. Ir Puputis tenai buvo jaunimo stovykloje. Jam viskas buvo įdomu, nes jis turėjo planą padaryti peliukų kongresą. Tik vienas dalykas buvo blogai: maistas. Puputis bijojo valgyti užsienietišką maistą. Todėl jis valgė tik duoną su coca cola.

Jis ir į Čiurlionio teatrą pakliuvo ir girdėjo, kaip Brazilijos grupė groja "Samba". Gaila, kad matyti negalėjo, nes buvo pasislėpęs bugno vidury.

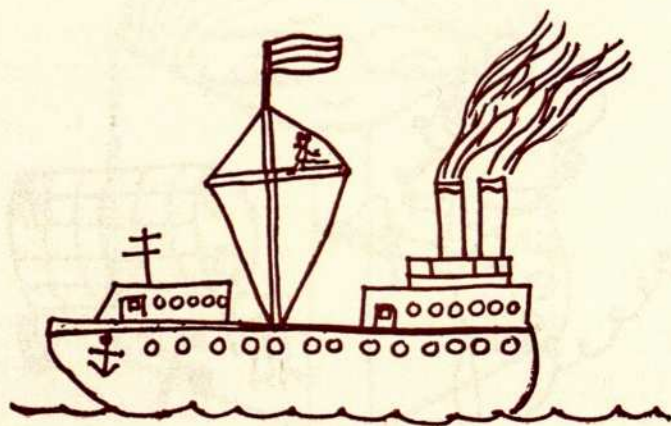
Puputis nakvojo kunigo Saulaičio miegmaišyje. Iš ryto jis norėjo pasimaudyti baseine. Kai jis atėjo su savo trumpom kelnėm, berniukai jį įmetė į vandenį. Jie manė, kad jis yra kažkoks vabalas.

Per Kalėdas Puputis pasislėpė Kalėdų senelio barzdoje. Ir taip jis viską matė, o jo niekas nematė.

Sekančią dieną buvo kelionė į Buenos Airės. Puputis keliavo kartu. Jis sau nusipirko smokingą, nes vakare turėjo būti Kongreso atidarymas. Puputis buvo gražiausiai apsirengęs iš visų.

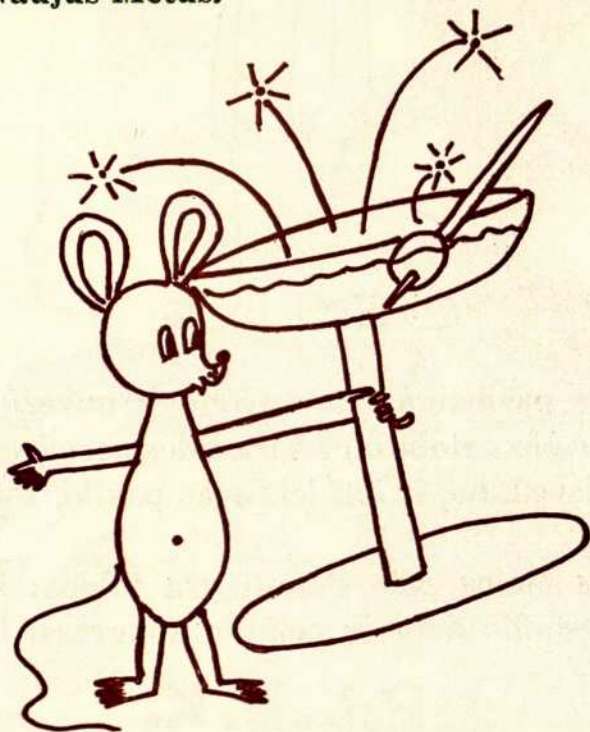
Puputis taip pat plaukė laivu. Jis nutraukė daug fotografijų plaukiant Sidabro upe. Bet šiaip jis iš tos kelionės mažai prisiminė, nes visą laiką sirgo ir miegojo.

Kai Kongreso dalyviai atvyko į Montevideo miestą Urugvajuje, Puputis buvo įlindęs į komendanto Kumcos švilpuką. Taip jis laimingai perėjo per muitinę. Montevidejoje Puputis buvo Mišiose už Lietuvą. Jo didžiausias noras buvo, kad Lietuvoj pelės gautų daugiau sūrio ir nebadautų.

Gruodžio 29-tą dieną prasidėjo kelionė į Sao Paulo, Brazilijoj. Puputis viską užsirašė, kas ten vyko, kad paskui žinotų, kaip daryti Pasaulio lietuvių peliukų kongresą. Puputis atvažiavo į Vila Zelina Brazilijos autobusu, nes jis bijojo paklysti. Ten jo laukė du draugai — Topo Gigio su žmona, kurie žadėjo jam padėti peliukų kongresą ruošti. Jei nežinote, Topo Gigio yra lietuviška pelė iš Italijos.

Per Naujų Metų sutikimą, Puputis išrankiojo visas vyšnias iš šampano stiklų. Kai prisirinko visą krūvą, suvalgė. Taip Puputis atšventė Naujus Metus.

Puputis sakė, kad studijų savaitė buvo labai rimtas darbas. Lietuviai taip pavargo, kad išgėrė visas bonkas 'guarana' gėrimo iš krautuvėlės. Puputis apie tai žinojo, nes jis padėjo pardavinėti.

Kol jaunimas dirbo studijų savaitėje, Puputis bėgo pasižiūrėti, ką kiti veikia Sao Paulo centre. Jis matė, kad programa labai gerai sekėsi. Jam labiausiai patiko arbatėlė, nes buvo daug sūrio ir kitų lietuviškų valgių.

Per Kongreso užbaigimą, Puputis padėjo laikyti lietuvišką vėliavą. Jis norėjo viską gerai girdėti ir užrekorduoti. Šokių šventėje Puputis buvo labai patenkintas, kad jis rado vietą su visais aukštais svečiais. Jis nufilmavo visus šokius.

Kai viskas pasibaigė, Topo Gigio jį nuvežė į Vila Zelinos parapiją, iš kur ėjo autobusai į Viracodos aerodromą. Topo Gigio ir Puputis atsisveikino, ir kai lėktuvas pakilo, Puputis užsikabinė ant sparno.

Paskutinės žinios apie Puputį yra tokios: jis jau pradėjo organizuoti Pasaulio lietuvių peliukų kongresą. Iki pasimatymo tenai!

P.L.P.K.

